

คดีฉลามปาก

มันเป็นเหล็กที่ตัดหักแหลมที่ปลายไม่ว่าโยนมันอย่างไรมันจะตั้งเอาด้านแหลมขึ้นบนเสมอ เหมือนตุ๊กตาล้มลุก

“หน้าตามันเหมือนครีบน้ำมอก”

“ใช่ เราจึงเรียกมันว่า ฉลามบก”

ศพคนขี่จักรยานยนต์อยู่ในสภาพไม่สมบูรณ์ คอหัก หน้าฉีก เลือดกรังไปทั่วตัว พุ่มรัก พานสิงห์ว่า “ซีมอ” ไซค์ชนราวคอนกรีตด้วยความเร็วร็อยกว่าอย่างนี้ ไม่ตายก็เลี้ยงไม่โต”

สารวัตรว่า “ซีเร็วมันก็ไม่ใช่ไรหรอก ถ้าเม่งไม่มาแข่งรถกันบนทางหลวง นี่รายที่เจ็ดแล้ว แข่งกันตายรายวันเลย เมื่อคืนก็รายหนึ่ง”

คนหนุ่มที่ยืนข้างสารวัตรเอ่ยเสริมว่า “เฉพาะเดือนนี้ตายไปเจ็ดราย โคม่าสามราย บาดเจ็บเป็นคนที่การอีกสิบสองราย ตัวเลขนี้น่ากลัว”

“ไม่เห็นน่ากลัวเลย เมื่อเทียบกับยอดคนตายบนถนนช่วงสงกรานต์ทุก

ปี”

พวกเขาสามคนยืนอยู่ริมถนนใหญ่ยามราตรี แสงไฟจากเสาสูงเสาตอดเงาทั้งสามร่างเป็นสายยาว

ฟุ่มรัก พานสิงห์ ถามตำรวจจราจรหนุ่ม ส.ต.อ. ถวัลย์ เกาชมชื่น “นี่ไอ้โจ้เพื่อนคุณหายไปไหน เดียวนี้มันไม่เป็นจราจรแล้วรึ?”

ตำรวจหนุ่มตอบเบา ๆ ว่า “โจ้ตายแล้วครับพี่”

นักสืบตกใจ “ตายตั้งแต่เมื่อไหร่? เป็นอะไรตาย?”

สามิต 14 ตอบแทน “ไอ้โจ้ถูกพวกซัปรถชิงชนตาย เขาทำงานกลางคืนโดนรถชิงชนแล้วหนี”

“เวรกรรม”

“ตอนนั้นถนนสายนี้ก็เหลือถวัลย์คุมอยู่คนเดียว จนกว่าจะมีใครมาแทนโจ้”

“โจ้เป็นคนดีมาก”

“แต่คนดีมักโชคไม่ดี”

“จริงของมึง”

สารวัตรมองหน้านักสืบเอกชน

“กูเรียกมึงมาเพราะเรื่องนี้... จะเริ่มยังงี้ดี มึงเล่นเว็บใหม่?”

“เว็บอะไร?”

“โอเค เอาเป็นว่ามึงไม่รู้จักอินเทอร์เน็ต”

“พูดเบา ๆ หน่อยได้มั๊ย? อายเขา”

“เมื่อไอ้โจ้ถูกรถชิงชนตายกลางทางหลวงไปได้สองวัน มีคนลงประกาศในอินเทอร์เน็ต ให้รางวัลใครก็ได้ที่ฆ่าพวกซัปรถชิงบนถนนหลวง โดยให้ค่าหัวรายละเอียดที่หน้าตา”

“พวกโรครจิต”

“เราก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน แต่ว่าหลังจากนั้นไม่กี่วัน วัลรุ่นพวกที่มาแข่งรถชิงบนทางหลวงก็พบอุบัติเหตุรุนแรง ตายไปหลายศพ ช่วงสองเดือนที่ผ่านมาเกิดเรื่องแบบนี้หลายครั้ง ทุกครั้งที่มีคนตายก็ปรากฏคนเขียนคำสารภาพในเว็บบอร์ดนั้นว่า เป็นฝีมือของตน”

“สืบหรือเปล่าว่าฝีมือใคร?”

“ไม่รู้ รู้แต่ว่ามาจากอินเทอร์เน็ตคาเฟ่”

“ในอินเทอร์เน็ตก็มีพวกโรคจิตเหมือนกันนะ”

“อาจจะใช่ แต่มันก็จุดชนวนให้หนังสือพิมพ์เล่นเรื่องนี้ทันที สื่อผสมโรง
หาว่าตำรวจไม่เอาจริงในเรื่องนี้ ทำให้คนที่ไม่รู้อิโหนอิเหน่ถูกชนตายไปหลาย
ราย”

“ใครเป็นคนประกาศให้รางวัลนั้น?”

“ไม่รู้ รู้แต่ว่าเขาใช้ชื่อตัวเองว่า อีแรง ”

“พวกคนบ้าในอินเทอร์เน็ต”

“เรื่องบนก็ไม่เชื่อว่า งานนี้เป็นฝีมือของพวกบ้าอินเทอร์เน็ตหรอก จน
กระทั่งเมื่อคืน...”

“คนที่ตายคงจะเป็นคนสำคัญ?”

“มีง่าจะเป็นหมอดูนะ วัยรุ่นที่ตายเมื่อคืนนี้เป็นลูกชายรัฐมนตรี...”

พุ่มรัก พานสิงห์ ยิ้ม

“คราวนี้เข้าใจเหตุผลที่เรียกกุมมาแล้ว แก้อีพวกมึงตอนนี้คงร้อนนำ
ดู ต้องการเหตุผลว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ไม่ใช่การฆาตกรรม เป็นอุบัติเหตุ
ธรรมดา แต่นึกหาเหตุผลไม่ออก เลยมาหากู”

“ถ้ามึงเป็นหมอดู คงจะรุ่งกว่าเป็นนักร้อง”

“ทำไมต้องหาเหตุผลอะไรมากมาย ก็รายงานไปว่าเป็นเพียงอุบัติเหตุ”

“ไม่คิดว่ามันแปลกหรือที่สองเดือนนี้ตายไปยี่สิบราย บาดเจ็บห้าสิบ
บนถนนสายเดียวกัน วัยรุ่นพวกนั้นมาแข่งรถที่ถนนสายนี้มานานหลายปีแล้ว
ไม่เคยเกิดอุบัติเหตุที่ตัวเลขสูงถึงขนาดนี้มาก่อน”

“ไม่แปลก”

“แต่มีที่แปลกกว่านี้”

“อะไร?”

“เดี๋ยวไปนั่งคุยกันต่อที่ร้านข้าวต้มตึกเก่า”

ลูกค้าที่ร้านข้าวต้มคืนนี้บางตา คนขายเป็นอาแป๊ะแก่เดินงงเงิ่น

นายตำรวจว่า “ข้าวต้มที่น้อร่อยที่สุดในกรุงเทพฯ”

“เอากาแฟเติกัว่า ดูท่าทางอาแป๊ะแก่แล้ว กว่าจะได้กินข้าวต้มคงอีกสอง ชั่วโมง”

“สโลว์ บัต ชัวร์”

“มึงกำลังพูดลาวหรือภาษาญี่ปุ่น?”

สามิต 14 ว่า “บอกมาหลายทีแล้วว่า ตลกของมึงนะผิดมาก อย่าได้พยายามอีกเลย ได้โปรด พลีส...”

“เมื่อก็ว่ามีอะไรที่แปลก?”

“หลักฐานที่น่าสนใจคือรถมอไซค์หลายคันมีรูที่ยางล้อ รูเหล่านี้มีลักษณะเหมือนเราใช้เข็มเจาะยางล้อ ขนาดรูเท่ากัน แสดงว่ามาจากวัตถุชนิดเดียวกัน”

“แปลว่านี่ไม่ใช่อุบัติเหตุธรรมดา?”

“ถูกแล้ว มันเป็นการจงใจฆ่าพวกแข่งรถชิง”

“ว่าต่อไป”

สารวัตรโยนวัตถุชิ้นหนึ่งลงบนโต๊ะ มันกลิ้งไปสองสามทอดและหยุดกับที่ สายตาทั้งสามคู่จับที่เหล็กชิ้นนั้น

พุ่มรัก พานสิงห์ หยิบวัตถุชิ้นนั้นขึ้นมาดู เป็นเหล็กที่ตัดหักแหลมที่ปลาย ไม่ว่าโยนมันอย่างไรมันจะตั้งเอาด้านแหลมขึ้นบนเสมอ เหมือนตุ๊กตาล้มลุก

“หน้าตามันเหมือนครีบอลาม”

สารวัตรยิ้ม “ใช่ เราจึงเรียกมันว่า ครีบอลาม”

“มันทำงานได้ผลดีแค่ไหน?”

“เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ พอโปรยครีบอลามลงบนพื้นถนน เมื่อรถวิ่งมาถึงยางล้อแตกกระทันหัน ก็ชนกันวินาศ เจาะได้ทั้งยางรถยนต์และมอเตอร์ไซค์”

พุ่มรัก พานสิงห์ จู๋ปาก “ประณีตมาก ใครก็ตามที่สร้างมันขึ้นมาต้องมีหัวทางกลไกพอตัวทีเดียว”

“เราเชื่อว่าใครคนนั้นคงโปรยมันลงไปบนถนนตอนที่รถกำลังแข่ง แสดง

ว่ามันหรือพวกมันต้องซ่อนตัวแถวนั้น เมื่อรถมาใกล้ก็ไปรยฉลามบกลงไป”

“จะนั่นการตามล่าคนก่อนกวนนี่ก็ทำได้อย่างเดียวคือซุ่มจับมัน”

“ไอ้หน้าจไม่ได้อ่อนตัวอยู่ก็ได้ อาจซัปรถยนต์หรือมอเตอร์ไซด์ แล้วไปรยฉลามบกบนถนน”

“จริง”

ฟุ่มรัก พานสิงห์ ว่า “ทำไมไม่เลือกตำรวจมือดีสักสิบกว่าคน ซุ่มมอเตอร์ไซด์แข่งกัลล์บนถนนสายนี้”

“เพื่ออะไร? แก่แข็งอะไร?”

“ถ้าโดนฉลามบกอีก จะได้สังเกตว่าใครเป็นผู้ต้องสงสัย”

“จะบ้าอะไร เอาตำรวจมาซุ่มชิง เจ้านายกูคง...”

“หรือจะรอให้วัยรุ่นพวกนั้นมาแข่งและตายไปอีก”

ฟุ่มรัก พานสิงห์ ทียบวัตถุแห่งความตายขึ้นมา “ขอเอาไอ้หนีไปหน่อย”

“เอาไปทำไม?”

“เอาไปวางใต้ล้อรถมึง”

ฟุ่มรัก พานสิงห์ ซัปรถไปตามถนนกลางคืน

ดีสองกว่า ถนนเงียบ จักรยานยนต์บางคันผ่านรถของเขาไป แผลเสียดังสวบแก้วหู เขารู้ว่าพวกนี้ตั้งใจปรับท่อไอเสียให้รถส่งเสียงดัง เขามองฉลามบกชิ้นนั้น นัยน์ตาเป็นประกาย

เขากดปุ่มโทรศัพท์

“จันทร์แรมจำ...”

“คะพี่?”

“ทำไมทุกครั้งที่ผมโทร.มาหาคุณ ถึงต้อง ‘คะพี่’ เสมอ?”

“อ่อนหวานไปหรือเจ้าคะ? จะให้ขานรับยังไงหรือคะ เจ้านาย? ‘ขา...พี่’ ดีมั๊ย? ถ้าหวานไปละก็ ใช้ ‘เออ! กูเอง’ ดีไหมคะ?”

“คุณตอบเสี่ยยาว ฟังแล้วเหนื่อย”

“โทร.มาเสี่ยดีก็อย่างนี้ แสดงว่าเป็นเรื่องสำคัญ”

“เปล่า เพียงแต่นอนไม่หลับจ่ะ”

“ดีจัง นอนไม่หลับแล้วก็ต้องทำให้คนอื่นไม่ต้องนอนด้วย”

เขาเล่ารายละเอียดของคดีนี้ให้หล่อนฟัง

“ผมอยากได้เขียนคอมพิวเตอร์สักคน”

“เอาไว้ซ่อมเครื่องคอมพิวเตอร์ที่พี่ไม่เคยใช้จนเสียหรือคะ?”

“พูดยาว ๆ แล้วเหนื่อยมั้ยเนี่ย?”

“จะเอาเขียนคอมพิวเตอร์ไปทำอะไรคะ?”

“เจาะหาข้อมูลเกี่ยวกับคนที่ประกาศให้รางวัลคนนั้น”

“ที่แท้จะหาแฮ็คเกอร์”

“แหกอะไรนะ?”

เสียงหัวเราะดังไม่หยุดตามสาย “นักสืบลูกทุ่งอย่างพี่คงไม่เคยได้ยิน
หรอก”

“หนอย! ดูถูก จะเรียกว่าอะไรก็ช่าง ขอให้แหกให้สำเร็จก็แล้วกัน”

อีกฝ่ายยังหัวเราะไม่หยุด

“ขอบใจมาก เสร็จงานนี้จะพาไปเลี้ยงหูลาม”

“แค่เลี้ยงอาหารเท่านั้นหรือ?”

“จันทร์แรมอย่าพูดเสียงอย่างนั้น ไม่กลัว จุลาม หรือ?”

“นี่พี่เปลี่ยนสายพันธุ์จากสิงห์มาเป็นสัตว์น้ำตั้งแต่เมื่อไหร่?”

พุ่มรัก พานสิงห์ แวะโรงพักในคืนนั้น

“คืนนี้ไม่ต้องร้องเพลงหรือ?”

“ร้องเสร็จแล้ว นีมันจะเที่ยงคืนอยู่แล้ว มึงยังทำงานอยู่อีกหรือ?”

สามิต 14 ว่า “ตายละ ทำงานจนตึกโดยไม่รู้ตัว เราจัดฉากส่งคนไปแข่ง
รถสองครั้งแล้ว ไม่พบร่องรอยคนร้ายมาอีกเลย”

เขาหัวเราะ “ไม่น่าเชื่อว่าเบื้องบนยอมให้ทำ”

“เปล่า ทำกันเอง เอาพวกวินมอเตอร์ไซค์ที่เราไว้ใจไปลองแข่งกันบน
ทางหลวง ส่วนเราซุ่มสังเกตการณ์”